

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Otakara Pochmona a soudců JUDr. Martina Putíka, Ph.D. a Mgr. Tomáše Zubka v právní věci žalobce **Bc. Petra L.**, narozeného xxx, bytem xxx, zastoupeného obecnou zmocněnkyní JUDr. Michaelou S., bytem xxx, proti žalovanému **JUDr. Pavlu Kortovi**, advokátovi se sídlem Ostrava – Moravská Ostrava, Poštovní 2, jako insolvenčnímu správci dlužníka S.KR.AGRO s.r.o.“v likvidaci“, se sídlem Ostrava – Svinov, Nad Porubkou 280, IČ 27783219, zastoupenému Mgr. René Gemmelem, advokátem se sídlem Ostrava – Moravská Ostrava, Poštovní 2, o **268.950,- Kč s příslušenstvím**, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 25.10.2016, č.j. 85 C 3/2013-342,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu prvního stupně se v odstavci II. výroku **potvrzuje**.

II. Rozsudek soudu prvního stupně se v odstavci III. výroku **mění** takto:

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně 213.056,- Kč.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal po žalované zaplacení částky 268.950,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 20.231,90 Kč, a to z titulu dlužné mzdy za měsíce leden 2010 až duben 2011 a červenec 2011, s tím, že mzdu za měsíce květen, červen a srpen 2011 uplatnil u příslušného úřadu práce podle zákona č. 118/2000 Sb., o ochraně zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, přičemž namítal, že podle sdělení jednatelky dlužníka byly žalobci jeho mzdové nároky před prohlášením konkurzu s výjimkou července 2011 uhrazeny, ovšem tzv. výplatní sáčky byly jednatelce odcizeny. Žalobce zadržel účetnictví dlužníka a vydal ho až žalovanému jako insolvenčnímu správci.

Okresní soud v Ostravě rozsudkem ze dne 18.11.2014, č.j. 85 C 3/2013-161 žalovaného zavázal zaplatit žalobci částku 15.850,- Kč s úrokem z prodlení z této částky od 16.7.2011 do 6.9.2011 ve výši 178,30 Kč, žalobu o zaplacení částky 253.100,- Kč s úrokem z prodlení z této částky od 16.1.2010 do 6.9.2011 ve výši 20.053,60 Kč zamítl a žalobci uložil povinnost zaplatit žalovanému na nákladech řízení 55.851,84 Kč. Okresní soud konstatoval, že mezi účastníky nebylo sporné, že žalobce pracoval pro dlužníka a že mu vznikl nárok na zaplacení mzdy v jím tvrzené výši. Sporné bylo, zda mzda byla žalobci vyplacena či nikoliv, když nebyla v rozporu s pracovní smlouvou zasílána na účet žalobce. Jelikož nezasílání mzdy na účet v rozporu s pracovní smlouvou není samo o sobě důkazem, že mzda vyplacena nebyla, tak okresní soud vzhledem k absenci relevantních listinných důkazů (výplatních sáčků) vycházel z výpovědí svědkyň Š. a O., přičemž neshledal žádný důvod, proč by neměl těmto výpovědím uvěřit. Svědkyně potvrdily, že „zaměstnancům nebyly vypláceny mzdy až ke konci fungování dlužníka za poslední cca tři až čtyři měsíce“ a že žalobce si v předcházejícím období na nevyplacení mzdy nestěžoval. Okresní soud nevěřil, že by jen žalobci nebyla vyplacena mzda a že by u dlužníka pracoval po dobu cca jednoho a půl roku, aniž by mu byla vyplacena jakákoliv mzda. Vzal sice na vědomí, že žalobce měl (mohl mít) příjem z vlastního podnikání a že tedy nebyl „životně“ závislý na mzdě od dlužníka, ovšem pokud by tomu tak bylo a žalobci by skutečně mzda vyplácena nebyla, tak vzhledem k jeho zkušenostem z podnikání lze důvodně předpokládat, že by se „pojistil“ např. tím, že by si nechal podepsat uznání dluhu, a to nejpozději v době, kdy již bylo zřejmé, že dlužník směřuje do úpadku. Podle názoru okresního soudu nelze rovněž přehlédnout, že po určitou dobu bylo účetnictví dlužníka včetně výplatních sáčků v držení žalobce, přičemž jedině žalobce mohl mít prospěch z toho, že jeho výplatní sáčky jsou ztraceny. Nadto, i kdyby byly výplatní sáčky nalezeny, tak s ohledem na výpověď svědkyně O., která uvedla, že žalobce si bral nějaké peníze z tržeb na mzdu, což se poznačovalo na faktury, by se tyto výplatní sáčky „zřejmě jevily jako čistě formální bez nezvratné vypovídací hodnoty“. Pokud by soud vycházel z tvrzení žalobce, že se dohodl s jednatelkou Petrou B., že na něj převede část svého obchodního podílu, a proto netrval na vyplácení mzdy, tak se „nelze ubránit závěru, že se mohlo jednat o jakousi zálohu na budoucí plnění, avšak v takovém případě se nelze této zálohy domáhat v pracovněprávním sporu“. Na těchto závěrech by nic nezměnilo ani doplnění dokazování výsledkem jednání společnosti Therm Ing. S. a Ing. B., jakož i výsledkem

Lenky U. a Bohuslavy B., doplňujícím účastnickým výsledkem žalobce a jednatelky Petry B., proto okresní soud tyto důkazy neprovedl. Okresní soud nevycházel z výpovědi jednatelky dlužníka Petry B., neboť připustil „jistý deficit její věrohodnosti již jen s ohledem na skutečnost, že muselo být nařízeno její předvedení k soudu“. Nevycházel rovněž z účetních sestav předložených žalovaným, protože nejsou podepsány, a není zřejmé, kdy a jak vznikly. Okresní soud tedy uvěřil žalovanému, že dlužník mzdu žalobci s výjimkou července 2011 vyplatil, resp. žalobce si ji z tržeb vzal sám.

K odvolání žalobce Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 28.4.2015, č.j. 16 Co 25/2015-222 rozsudek okresního soudu v odstavcích II. a III. výroku zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Soud prvního stupně založil napadené rozhodnutí na výpovědích svědkyň Sylvie O. a Vladimíry Š. Závěr o věrohodnosti výpovědí těchto svědkyň vystavěl v podstatě pouze na tom, že svědkyně vypovídaly po zákonném poučení o následcích křivé svědecké výpovědi. Odvolací soud však vytkl soudu prvního stupně, že se vůbec nevypořádal s námitkami a důkazy, které žalobce označil ke zpochybnění věrohodnosti zmiňovaných svědkyň, jakož i výpovědi jednatelky dlužníka Petry B. Takové hodnocení důkazů nelze považovat za odpovídající zákonu. Soud prvního stupně nehodnotil všechny provedené důkazy, které se vztahovaly k rozhodné skutkové otázce (každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti), nýbrž jen ty, ze kterých lze dovodit, že mzda byla žalobci s výjimkou měsíce července 2011 vyplacena, resp. že si ji žalobce vzal z tržeb sám. Do procesu hodnocení důkazů nezahrnul skutečnosti a důkazy, které uvedenému skutkovému závěru odporují.

Soud prvního stupně se nevypořádal např. s tím, že svědkyně Š. uvedla, že mzda jí chodila stejně jako ostatním zaměstnancům na účet. V pracovní smlouvě žalobce přitom bylo rovněž sjednáno, že mu mzda bude vyplácena formou převodu na účet. Nezohlednil rovněž to, že svědkyně Š. se k tomu, zda byla mzda vyplácena konkrétně žalobci, nevyjádřila, nýbrž pouze obecně potvrdila, že zaměstnancům byla mzda vyplácena s výjimkou posledních dvou měsíců před úpadkem dlužníka a že žalobce si na nevyplacení mzdy nestěžoval. Z tohoto obecného vyjádření ovšem nelze bez dalšího dovodit, že konkrétně žalobci byla mzda skutečně vyplácena. Soud prvního stupně nevzal v úvahu, že svědkyně O. uvedla, že mzdu vyplácela žalobci jednak v hotovosti proti podpisu, ale i na účet, s tím, že „to bylo různé“, a že žalobce si také bral nějaké peníze na úkor tržeb, o čemž se vždy učinil záznam na příslušné faktuře. V této souvislosti okresní soud nevyhodnotil skutečnost, že žalovaný nedoložil soudu výplatní sáčky nejen žalobce (o kterých tvrdil, že byly odcizeny), ale ani ostatních zaměstnanců. Stejně tak nebyl schopen doložit faktury nebo jiné listiny s podpisem žalobce vztahující se k žalovanému období, které by dokladovaly, že si žalobce bral peníze na úkor tržeb dlužníka. Soud prvního stupně se nevypořádal s výpovědí svědkyně O., která uvedla, že veškeré účetnictví včetně výplatních sáčků předala Petře B., a s předávacími protokoly, na které poukazoval žalobce. Na druhou stranu odvolací soud souhlasí s námitkou žalovaného, že samotná skutečnost, že bylo nařízeno předvedení jednatelky Petry B. k soudu, není důvodem k závěru o nevěrohodnosti její výpovědi. Kusé a nedostatečné je rovněž odůvodnění soudu

prvního stupně, proč nevycházel z účetních sestav dlužníka, resp. „tabulek o stavu pokladny“ (viz čl. 100 až 126 spisu), kdy žalovaný k okolnostem pořízení těchto dokladů navrhoval doplňující výslech Petry B. a žalobce. Okresní soud tyto navrhované důkazy neprovedl, aniž by řádně zdůvodnil proč. Z odůvodnění napadeného rozsudku není rovněž zřejmé, proč neprovedl výslech svědkyň Lenky U. a Bohuslavy B., které měly společně se svědkyní Vladimírou Š. potvrdit, že žalobce si bral z pokladny peníze na mzdu (viz vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 4.4.2013 a záznam z čl. 49 spisu). Obdobně okresní soud nezdůvodnil neprovedení výslechů jednatelů společnosti Therm, s.r.o. Ing. S. a Ing. B., které žalovaný navrhoval k prokázání skutečnosti, že Petra B. byla ve skutečnosti pouze tzv. „bílým koněm“ žalobce, který společnost dlužníka fakticky ovládal. Odvolací soud proto rozsudek okresního soudu v napadené části jako nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Okresní soud napadeným rozsudkem řízení o zaplacení úroku z prodlení z částky 253.100,- Kč od 16.1.2010 do 6.9.2011 ve výši 6.130,60 Kč zastavil, žalovaného zavázal zaplatit žalobci 253.100,- Kč s úrokem z prodlení z této částky od 1.3.2010 do 30.6.2011 ve výši 13.923,- Kč a současně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 238.439,- Kč.

Okresní soud předně neshledal důvodnou námitku žalovaného, že „žalobce přes uzavřenou pracovní smlouvu reálně zaměstnancem dlužníka nebyl“. Z výpovědí všech svědků z řad zaměstnanců dlužníka vyplývá, že žalobce u dlužníka vykonával práci jako řidič či vedoucí řidičů (svědkyně Š., U. a B. a svědci M., D. a W.), případně jako obchodní zástupce (svědkyně O.). V pracovní smlouvě byl sjednán druh práce „technolog“. Tímto výrazem se zpravidla označuje profese zabývající se určitou technologií, výrobním postupem, jeho správou apod., nikoliv práce řidiče nebo obchodního zástupce. V daném případě však nebyl blíže specifikován obsah sjednaného druhu práce v tzv. „popisu pracovní činnosti“, proto nelze podle názoru okresního soudu konstatovat, že „by práce řidiče či vedoucího řidičů, resp. obchodního zástupce byla v přímém rozporu s pracovní smlouvou“. Z výpovědi jednatelky dlužníka Petry B., jakkoliv lze případně pochybovat o její věrohodnosti, vyplývá, že „žalobce pracoval i jako obchodní zástupce, byť jej nekontrolovala, neboť obchodu nerozuměla“. Z výpovědí svědků Ing. S. a Ing. B. se nepodává, že by za dlužníka jednal toliko žalobce, když na jednáních se podílela i jednatelka B. Svědkyně O. uvedla, že si nevzpomíná, že by jí žalobce dával nějaké pokyny ohledně vedení dlužníka. Z těchto důkazů tedy nelze dovodit, že žalobce nebyl zaměstnancem dlužníka. Okresní soud připustil, že postavení žalobce bylo specifické, nejednalo o řadového zaměstnance úpadce, nýbrž „odpovídalo vyjádření jednatelky B.“, že byl „tichým společníkem“. Podle ustálené judikatury skutečnost, že fyzická osoba je „tichým společníkem“ nebo „řádým společníkem“ společnosti s ručením omezeným, nebrání tomu, aby s touto společností navázala pracovní poměr. Mzda žalobce ve výši 17.000,- Kč měsíčně stanovená dlužníkem nadto „nikterak nevybočuje z průměrné mzdy vedoucího řidičů nebo obchodního zástupce anebo technologa“. Okresní soud uzavřel, že žalobce byl zaměstnancem dlužníka.

Dále se okresní soud zabýval otázkou, zda byla žalobci mzda za období od ledna 2010 do června 2011 skutečně vyplacena či nikoliv, když nebyla v rozporu s pracovní smlouvou zasílána na účet žalobce. Byť měl okresní soud pochybnosti, že by jen žalobci nebyla vyplácena mzda a že by žalobce u dlužníka pracoval jeden a půl roku bez tohoto, aniž by mu byla vyplacena mzda, nelze to považovat za důkaz, že mzda žalobci vyplácena byla. Okresní soud přihlédl mimo jiné k tomu, že žalobce měl (mohl mít) příjem ze svého podnikání a že tedy nebyl „životně“ závislý na příjmu z pracovního poměru u dlužníka. Z výpovědi svědkyně O. nevyplývá, že by žalobci mzda vyplacena byla. Svědkyně sice uvedla, že „si myslí“, že žalobce měl zaplacenou mzdu za rok 2010, ovšem jedná se toliko o její domněnku. Okresní soud poukázal na to, že svědkyně opakovaně uvedla, že jakékoliv vyplacení mzdy žalobci bylo vždy proti podpisu pokladního příjmového/výdajového dokladu nebo jiné listiny. Dále uvedla, že zpracovávala tabulku – vedení poklady (tj. „pokladní deník“), a to jako pomůcku, aby věděla kolik hotovosti je v pokladně. Okresní soud se proto detailně zabýval tímto tzv. „pokladním deníkem“, byť nepokrýval celé sporné období a ani nebyl autorizován, ovšem z tohoto dokladu rovněž nevyplývá, že by žalobci mzda zaplacená byla. Z výpovědi jednatelky Petry B. je zřejmá animozita mezi ní a žalobcem, potažmo celou rodinou žalobce. Jednatelka sice uvedla, že „žalobci byla mzda vyplácena jak v penězích, tak převodem na účet a také tím, že si třeba vzal 10 kg masa, a to se prostě započítalo“. Současně však vypověděla, že pokud si žalobce vzal nějaké peníze z pokladny nebo tržby, vždy se to potvrdilo na „kus papíru“ a následně žalobce podepisoval výplatní pásky či sáčky jako ostatní zaměstnanci. Žádné takové doklady za sporné období přitom žalovaný soudu nepředložil. Okresní soud si byl vědom skutečnosti, že po určitou dobu bylo účetnictví dlužníka v držení žalobce, který nepochybně mohl mít prospěch ze „ztráty“ výplatních sáčků. Žalovaný však přes opakované výzvy okresního soudu nepředložil výplatní sáčky ani ostatních zaměstnanců z rozhodného období. Z výpovědi svědka Ing. N., který byl pověřen vedením účetnictví dlužníka po prohlášení konkurzu, vyplynulo, že žalovaný ani nenechal prověřit účetnictví dlužníka, zda se v něm tyto doklady nacházejí či nikoliv.

Okresní soud zdůraznil, že důkazní břemeno k prokázání skutečnosti, že mzda byla zaměstnanci vyplácena, stíhá zaměstnavatele. O této povinnosti byl žalovaný poučen. Ačkoliv z výpovědi svědkyně O. a výpovědi jednatelky Petry B. vyplynulo, že k vyplacení mzdy žalobci docházelo vždy proti podpisu pokladního dokladu nebo jiné listiny, přesto žalovaný nenechal prověřit účetnictví dlužníka, zda se v něm předmětné listiny podepsané žalobcem nacházejí či nikoliv. Návrh žalovaného, že předloží účetnictví soudu s tím, aby se sám přesvědčil, okresní soud odmítl jako nepřipustný. Pokud žalovaný předložil okresnímu soudu dne 13.8.2014 dva výdajové pokladní doklady a další písemná potvrzení o převzetí mzdy žalobcem s tím, že tyto doklady mu předala Petra B., tak okresní soud poukázal na to, že tyto doklady se týkají roku 2008, zatímco za sporné období žádné doklady předloženy nebyly. Nadto se okresní soud pozastavil nad tím, jak je možné, že Petra B. měla ještě v roce 2014 tyto doklady k dispozici, když měla vše v roce 2012 předat žalovanému k rukám Ing. N., resp. pokud měla k dispozici jen kopie těchto dokladů, jak je možné, že žalovaný originály v účetnictví nedohledal. Okresnímu soudu se nejevilo jako pravděpodobné, že by žalobce v době, kdy disponoval částí účetnictví dlužníka, z něj „vybral“ veškeré listiny svědčící o tom, že v rozhodném období obdržel mzdu, ať přímo v hotovosti či

prostřednictvím „zápočtového systému“. Pokud by tomu tak bylo, nic by žalobci nebránilo, aby tak učinil za delší období a domáhal se např. mzdy i za rok 2009. Okresní soud s ohledem na výše uvedené uzavřel, že žalovanému se výplatu mezd za sporné období nepodařilo prokázat. Na těchto závěrech by nic nezměnilo ani doplnění dokazování dotazem na příslušnou banku za účelem zjištění, kdo měl v rozhodném období dispoziční oprávnění k účtu dlužníka, jakož i výslech Martina L., proto okresní soud z důvodu nadbytečnosti tyto důkazy neprovedl.

Proti rozsudku okresního soudu, a to proti výrokům II. a III., podal odvolání žalovaný, který namítal, že okresní soud v rozporu s provedenými důkazy dospěl k závěru, že žalobci vznikl u insolvenčního dlužníka pracovní poměr. Správně měl okresní soud důkazy interpretovat tak, že pracovní smlouva byla simulovaným právním úkonem, který měl zastříť faktický stav, že společnost dlužníka byla fakticky vlastněna a zcela ovládána rodinou L. včetně žalobce. Rodina L. dlouhodobě podniká v potravinářském průmyslu se zaměřením na výrobu a zpracování krutího masa. Vyplyvá to zejména z angažmá Mojžíra L. (otce žalobce), Milany L. (matky žalobce), Martina L. (bratra žalobce) a samotného žalobce. Poslední společnost rodiny L. – Krůta Ostrava s.r.o. skončila v konkurzu, což vylučovalo účast Mojžíra L. a Milany L. (jednatelů společnosti Krůta Ostrava s.r.o.) ve statutárním orgánu další společnosti S.KR.AGRO s.r.o., pod níž hodlali dále v potravinářském průmyslu podnikat. Mojžíř L. se proto obrátil na svou dlouholetou zaměstnankyni Petru B. s tím, aby na ni byla společnost S.KR.AGRO s.r.o. napsána, tj. aby byla v obchodním rejstříku vedena jako společník a jednatel. Petra B. mimochodem pracovala jako účetní ve společnosti AGROCORN Hájek s.r.o., kterou vlastnil Mojžíř L. a Martin L., a jejímž jediným jednatelem byl Martin L. Fakticky společnost dlužníka řídil Mojžíř L., který postupně ze zdravotních důvodů firmu „předal“ žalobci, jak vypověděli svědci Ing. S. a Ing. B. Žalobce tedy měl ve společnosti faktické postavení jednatele a jeho pracovní poměr byl sjednán toliko „na oko“. Ostatně v pracovní smlouvě měl žalobce sjednán druh práce „technolog“, ale z provedeného dokazování žádný výkon práce technologa prokázán nebyl. Svědci hovořili o tom, že pracoval jako obchodní zástupce nebo jako nadřízený řidičů, případně sám jezdil, když nějaký řidič náhle „vypadl“. Okresní soud tento rozpor mezi sjednaným druhem práce a fakticky vykonávanou činností vyhodnotil nedostatečně. Dle žalovaného vykonával žalobce fakticky funkci jednatele, která zahrnuje také obchodní vedení, včetně zastupování společnosti v obchodních vztazích. Výkon funkce jednatele se mohl jevit jako činnost obchodního zástupce. Stejně tak neurčitá pozice „šéfa řidičů“ neznamená nic jiného, než že žalobce dával řidičům pokyny k výkonu práce, což mohl činit v rámci faktického výkonu funkce jednatele. V malé firmě není taktéž nic výjimečného, že jednatel v případě výpadku zaměstnance vykonává jeho práci. Jinak řečeno obchodní zastupování společnosti navenek, udělování pokynů řidičům a nárazový výkon práce řidiče ještě neznamená, že žalobce vykonával pro společnost práci v rámci závislé činnosti. Naopak jeho postavení faktického jednatele by tyto činnosti žalobce velmi dobře vysvětlovalo.

Žalovaný dále namítal, že okresní soud v rozporu s provedenými důkazy dospěl k závěru, že „mzdové nároky“ žalobce nebyly uspokojeny. Správně měl okresní soud dovodit, že žalobci byly insolvenčním dlužníkem údajné mzdové nároky vyplaceny v celém rozsahu, jelikož žalobce jako člen rodiny řídící a ovládající společnost dlužníka si průběžně svévolně bral finanční prostředky minimálně v rozsahu představující jeho údajné mzdové nároky vyplývající ze simulovaného pracovního poměru. Okresní soud

přehnaně „slovíčkařil“, pokud poukázal na vyjádření svědkyně O., že si „myslí“, že žalobci byla mzda za rok 2010 vyplacena. Žalovaný navrhl, aby odvolací soud zopakoval výslech této svědkyně, aby byl objasněn skutečný obsah její výpovědi. Rovněž Petra B. ve shodě s výpovědí svědkyně O. uvedla, že žalobci byla s výjimkou dvou posledních výplat mzda vyplacena. Z logiky věci je nemyslitelné, aby žalobce rok a půl pracoval bez vyplacení mzdy. Bylo by také nepochopitelné, aby všichni ostatní zaměstnanci mzdu dostávali, a to navíc s přihlédnutím k faktickému postavení rodiny L. ve firmě. Úvahy okresního soudu, že žalovaný nenechal prohledat účetnictví dlužníka, jsou liché. Soudu byl předložen předávací protokol, z něhož vyplývá, jaké účetní doklady byly předány. Doklady o výplatě mezd mezi těmito doklady nebyly. Žalobce byl jediný, kdo mohl mít prospěch z absence těchto dokladů, a byl také jediný, kdo měl po určitou dobu tyto doklady v držení. Pokud Petra B. v roce 2014 předala žalovanému kopie listin, které následně dne 13.8.2014 předal okresnímu soudu, tak zdůraznil, že se jedná pouze o kopie dokladů a rukou psaných poznámek. Okresní soud se nedotázal Petry B., proč měla tyto kopie v držení a nepředala je v rámci účetnictví žalovanému. Žalovaný proto navrhl, aby odvolací soud doplnil výslech Petry B. Okresní soud opomněl rozhodnout o jím navržených důkazech, a to aby žalobci bylo uloženo předložit doklady o tom, že mu byla vyplácena mzda od uzavření pracovní smlouvy do začátku žalovaného období. Za nesprávný považoval žalovaný také výrok o nákladech řízení, neboť za úkony, které učinila JUDr. Michaela S., nenáleží odměna za právní zastupování ani náhrada za ztrátu času. Žalovaný navrhoval, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

U jednání před odvolacím soudem žalovaný kromě již navrhovaných důkazů navrhl doplnit dokazování šanonem označeným jako „Mzdy 2009 a 2010“ s tím, že z tohoto šanonu vyplývá, že v něm nejsou založeny žádné výplatní sáčky nejen žalobce, ale ani ostatních zaměstnanců. Tento šanon dále obsahuje docházku zaměstnanců, ze které mimo jiné vyplývá, že jako zaměstnanec byla evidována rovněž Petra B. Žalobce, resp. jeho docházka, byla evidována převážně v té části docházky, ve které byla evidována docházka řidičů. Z této evidence přitom nevyplývá, že by žalobce docházel do práce, neboť z podstatné části je tato docházka nevyplněna. Z evidence docházky řidičů vyplývá, že zde byli zaměstnáni další tři řidiči (Tomáš B., David B. a René B.), kteří nebyli dosud vyslechnuti. Žalovaný navrhoval doplnit dokazování i výslechem těchto řidičů, a to k prokázání skutečnosti, zda žalobce vykonával práci řidiče či nikoliv, popř. jinou práci, jaká byla jeho docházka do práce, zda mu byla vyplacena mzda apod. Ke stejným skutečnostem, zejména k otázce evidence docházky, navrhl žalovaný opětovný výslech Petry B. a svědkyně O. Dále žalovaný navrhl, aby ze spisu Okresního soudu v Ostravě sp. zn. 26C 3/2013, který se týká otce žalobce, byly čteny k důkazu protokoly o výpovědích Petry B. a Ing. B. ze dne 8.2.2017, ve kterých se vyjadřovali obecně k poměrům ve společnosti dlužníka s tím, že jejich výpovědi jsou obsáhlejší a komplexnější, než jejich výpovědi učiněné v tomto řízení.

Žalobce navrhl potvrzení rozsudku okresního soudu v napadené části jako věcně správného.

Krajský soud jako soud odvolací (§ 10 odst. 1 o.s.ř.) po zjištění, že odvolání žalovaného proti rozsudku soudu prvního stupně bylo podáno ve lhůtě uvedené v § 204 odst. 1 o.s.ř., přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně v napadené části,

jakož i řízení jemu předcházející se zřetelem k ustanovení § 206 odst. 2 a § 212 o.s.ř., a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Projednávanou věc je třeba posuzovat i v současné době - vzhledem k tomu, že žalobce se domáhá uspokojení nároku na mzdu, který mu měl vzniknout v souvislosti s výkonem práce v měsících leden 2010 až duben 2011 a červenec 2011 – podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 29.12.2011 (dále jen „zákoník práce“).

Podle ustálené judikatury soudů (srov. například rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21.4.1993, sp. zn. 6 Cdo 108/92, který byl uveřejněn pod č. 13 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1995, nebo odůvodnění rozsudků Nejvyššího soudu ze dne 17.8.2004, sp. zn. 21 Cdo 737/2004, ze dne 29.9.2004, sp. zn. 21 Cdo 894/2004, ze dne 4.11.2004, sp. zn. 21 Cdo 1634/2004, ze dne 16.12.2010, sp. zn. 21 Cdo 4028/2009, ze dne 12.1.2012, sp. zn. 21 Cdo 3104/2010, nebo ze dne 25.6.2015, sp. zn. 21 Cdo 2687/2014) činnost statutárního orgánu (popřípadě jeho člena, jde-li o kolektivní orgán) obchodní společnosti nebo družstva fyzická osoba nevykonává v pracovním poměru, a to ani v případě, že není společníkem, neboť výkon funkce statutárního orgánu obchodní společnosti není druhem práce ve smyslu ustanovení § 34 odst. 1 písm. a) zákoníku práce. Neplatné jsou tedy pracovní smlouva (nebo jiná smlouva uzavřená v pracovněprávních vztazích), jmenování nebo volba, na jejichž základě má zaměstnanec vykonávat v obchodní společnosti nebo družstvu práci (funkci), jejíž náplní je činnost, kterou v této právnické osobě koná její statutární orgán (popřípadě jeho člen, jde-li o kolektivní orgán); právní předpisy ani povaha obchodní společnosti však nebrání tomu, aby jiné činnosti pro tuto obchodní společnost vykonávaly fyzické osoby na základě pracovněprávních vztahů, není-li náplní pracovního poměru (nebo jiného pracovněprávního vztahu) výkon činnosti statutárního orgánu. K těmto závěrům se hlásí i Nejvyšší správní soud (srov. např. odůvodnění jeho rozsudku ze dne 9.12.2010, sp. zn. 3 Ads 119/2010). V každém konkrétním případě je proto třeba zjišťovat, zda činnosti, jež jsou (měly být) náplní práce podle (manažerské) smlouvy uzavřené mezi statutárním orgánem (popřípadě jeho členem, jde-li o kolektivní orgán) a obchodní společností nebo družstvem, není (neměla být) stejná jako činnost, kterou tato osoba vykonávala (měla vykonávat) jako statutární orgán (popřípadě jeho člen, jde-li o kolektivní orgán).

Je-li podnikatelem fyzická osoba, jedná osobně nebo za ni jedná zástupce. Právnická osoba jedná statutárním orgánem nebo za ni jedná zástupce (§ 13 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění účinném do 31.12.2011 – dále jen „obchodní zákoník“). Je-li podnikatelem právnická osoba, je vázána vůči třetím osobám jednáním uskutečněným jejím statutárním orgánem nebo likvidátorem, i když překročil rozsah jejího předmětu podnikání, ledaže jde o jednání, které překračuje působnost, kterou tomuto orgánu svěřuje nebo dovoluje svěřit zákon (§ 13 odst. 4 obchodního zákoníku). Omezení jednatelského oprávnění statutárního orgánu právnické osoby vyplývající ze stanov, společenské smlouvy či jiného obdobného

dokumentu nebo z rozhodnutí orgánů právnické osoby není možno uplatňovat vůči třetím osobám, i když byla zveřejněna (§ 13 odst. 5 obchodního zákoníku).

Statutárním orgánem společnosti s ručením omezeným je jeden nebo více jednatelů. Je-li jednatelů více, je oprávněn jednat jménem společnosti každý z nich samostatně, nestanoví-li společenská smlouva nebo statuty jinak. Jednateli náleží obchodní vedení společnosti. K rozhodnutí o obchodním vedení společnosti, má-li společnost více jednatelů, se vyžaduje souhlas většiny jednatelů, nestanoví-li společenská smlouva jinak. Jednatelé jsou povinni zajistit řádné vedení předepsané evidence a účetnictví, vést seznam společníků a informovat společníky o záležitostech společnosti. Obchodním vedením společnosti ve smyslu ustanovení § 134 obchodního zákoníku je řízení společnosti, tj. zejména organizování a řízení její podnikatelské činnosti, včetně rozhodování o podnikatelských záměrech (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.8.2004, sp. zn. 29 Odo 479/2003, který byl uveřejněn pod č. 80 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2005).

Jak vyplývá ze shora uvedených ustanovení, statutární orgán je hlavním řídicím, výkonným a jednatelským orgánem právnické osoby (společnosti s ručením omezeným). Z tohoto jeho postavení vyplývá zejména, že je to právě statutární orgán, který stojí na vrcholu pyramidy (hierarchie) právnické osoby a jejích orgánů. Z tohoto svého postavení je oprávněn ke všem jednáním jménem právnické osoby (s výjimkou těch, která obchodním zákoníkem nebo statuty jsou vyhrazeny do působnosti valné hromady nebo dozorčí rady). V poměrech právnické osoby tak není jiného orgánu, který by byl statutárnímu orgánu „nadřazen“ a byl tak oprávněn dávat statutárnímu orgánu pokyny (příkazy) týkající se jednání právnické osoby navenek i interně.

Podle § 1 písm. a) zákoníku práce tento zákon upravuje právní vztahy vznikající při výkonu závislé práce mezi zaměstnanci a zaměstnavateli; tyto vztahy jsou vztahy pracovněprávními.

Podle § 2 odst. 4 zákoníku práce za závislou práci, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, se považuje výlučně osobní výkon práce zaměstnance pro zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele, jeho jménem, za mzdu, plat nebo odměnu za práci, v pracovní době nebo jinak stanovené nebo dohodnuté době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě, na náklady zaměstnavatele a na jeho odpovědnost.

Má-li být tedy vztah mezi dvěma subjekty považován za pracovněprávní, musí se jednat o vztah mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, jehož předmětem je práce, která je vykonávána ve vztahu „nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance“, výlučně osobně zaměstnancem pro zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele, jeho jménem, za mzdu, plat nebo odměnu za práci, v pracovní době nebo jinak stanovené nebo dohodnuté době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě, na náklady zaměstnavatele a na jeho odpovědnost.

Jedině jsou-li splněny všechny tyto předpoklady, jedná se o pracovněprávní vztah. Z postavení statutárního orgánu (jeho členů, jde-li o kolektivní orgán) je zřejmé, že při výkonu své funkce (jako statutárního orgánu) nenaplní (nemůže naplnit) znaky, jimiž zákoník práce charakterizuje vztahy pracovněprávní. Není nikoho, kdo by mu byl nadřízen a mohl mu dávat pokyny k výkonu jeho činnosti. Již z toho je zřejmé, že činnost statutárního orgánu (popřípadě jeho člena, jde-li o kolektivní orgán) obchodní společnosti nebo družstva fyzická osoba nevykonává (nemůže vykonávat) v pracovním poměru.

Právní úkon (právní jednání), který nebyl učiněn svobodně, vážně, určitě nebo srozumitelně, je neplatný (srov. § 18 zákoníku práce a § 37 odst. 1 občanského zákoníku). Z uvedeného plyne, že právní úkon učiněný účastníkem pracovněprávního nebo občanskoprávního vztahu je platný, jen jestliže vůle účastníka byla projevem určité a srozumitelné, byla svobodná a zejména vážná. V soukromoprávních vztazích (a samozřejmě také v pracovněprávních vztazích) se právní jednání posuzuje podle svého obsahu.

Právní úkon je projev vůle směřující zejména ke vzniku, změně nebo zániku těch práv nebo povinností, které právní předpisy s takovým projevem spojují (srov. § 34 občanského zákoníku). Právní úkon je tedy výrazem autonomie vůle fyzické osoby v soukromoprávních vztazích. Autonomie vůle se v soukromoprávních vztazích projevuje (mimo jiné) v možnosti uzavřít smlouvu, a to nejen smlouvu, která je právními předpisy upravena jako smluvní typ (pojmenovanou smlouvu), ale i takovou smlouvu, která v sobě zahrnuje více smluvních typů (smíšenou smlouvu), nebo smlouvu, která v právních předpisech není výslovně upravena (nepojmenovanou smlouvu).

Obsahem smlouvy (a každého dalšího právního jednání) jsou – jak výše uvedeno – právní následky (v podobě práv a povinností), které jsou v něm vyjádřeny, jakož i právní následky plynoucí ze zákona, dobrých mravů, zvyklostí a zavedené praxe stran. Protože se smlouva (stejně jako každé jiné právní jednání) posuzuje podle jejího obsahu, znamená to (mimo jiné), že se neposuzuje podle označení, které jí vybraly smluvní strany, nebo podle jiných hledisek stranami zvolených, ale pouze podle svého obsahu, a to v té podobě, jak byl projeven (vyjádřen) stranami smlouvy, popřípadě jak byl vyložen v souladu se zákonem předepsaným postupem pro výklad právních úkonů.

Právní úkon (jednání) může být z hlediska vážnosti vůle také simulované nebo disimulované. Při simulaci jednáající osoba jen předstírá, že má určitou vůli, neboť projevuje jinou vůli, než jakou opravdu má. Při disimulaci jednáající předstírá určitou vůli proto, aby tím zastřel jiný právní úkon (právní jednání), které ve skutečnosti sleduje. Obecně platí, že simulované a disimulované právní úkony (právní jednání) jsou vadné pro nedostatek vážné vůle. Má-li být právním úkonem učiněným „naoko“ (simulovaným právním úkonem) zastřen jiný právní úkon (disimulovaný právní úkon), je předstíraný (simulovaný) právní úkon neplatný (srov. § 18 zákoníku práce a § 41a odst. 2

občanského zákoníku). Splňuje-li však tento právní úkon současně náležitosti disimulovaného právního úkonu, je platný – za podmínky, že svým obsahem nebo účelem neodporuje zákonu ani jej neobchází a že se ani nepříčí dobrým mravům (srov. § 18 zákoníku práce a § 39 občanského zákoníku) - disimulovaný právní úkon (srov. § 18 zákoníku práce a § 41a odst. 1 občanského zákoníku). Posouzení, zda určitý právní úkon je simulovaný nebo disimulovaný, nezáleží na tom, co jednající osoby (zejména v zájmu „úspěšné“ simulace nebo disimulace) projevíly nebo jak svůj právní úkon označily, ale na obsahu právního úkonu a jeho pravé (skutečné) povaze.

Smlouvy a jiné právní úkony (právní jednání) se – jak vyplývá se shora uvedeného - vždy neposuzují jen podle toho, co si přejí smluvní strany a co projevíly jako svoji vůli ve smlouvě nebo jiném právním úkonu, a celý právní úkon (právní jednání) tedy nelze mechanicky a formalisticky pokládat za výraz „autonomního projevu vůle smluvních stran“. Jinak by ustanovení § 41a občanského zákoníku, jež předepisuje, jak má být s určitým právním úkonem naloženo, i když to neodpovídá projevené vůli stran, bylo obsolentním (nepoužitelným, neúčinným). Ochrana svobodného, autonomního projevu vůle smluvních stran nemůže být zástěrkou toho, aby činila legálním protiprávní konání subjektů soukromého práva.

„Bílý kůň“ je slangové označení pro osobu, která je nastrčená k páchání trestné činnosti, aby zakryla skutečného pachatele nebo osobu, která má z této činnosti prospěch. K roli bílého koně bývá osoba často donucena vydíráním, může se ale také jednat o naivní nebo nevzdělanou osobu, která ani nemusí tušit, že se dopouští trestné činnosti. Zvláštním případem bílého koně jsou osoby, u nichž se předpokládá, že vzhledem k jejich věku nebo duševnímu stavu bude soud jejich jednání posuzovat velmi mírně nebo od potrestání upustí. V některých případech bývají bílí koně nakonec zlikvidováni, aby se snížilo riziko prozrazení. Mezi nejznámější formy využívání bílých koní patří jejich registrace jako podnikatelů a následné odebírání zboží bez úmyslu toto zboží zaplatit. Tento postup byl v České republice využíván zejména v první polovině 90. let 20. století, kdy v euforii po pádu socialismu a umožnění svobodného podnikání mnoho podnikatelů nebylo dostatečně opatrných a stali se snadnou obětí této trestné činnosti. K dalším typům trestné činnosti, při které se bílí koně využívají, patří např. obcházení daňových zákonů, praní špinavých peněz, podvody, zneužívání dotací, nasazení do statutárních orgánů firem v rámci tunelování nebo oddlužování apod. (srov. <https://cs.wikipedia.org>).

Rovněž soudní praxe (srov. např. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6.5.2015, sp. zn. 5 To 159/2015 nebo usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 1.5.2015, sp. zn. 3 Tdo 1045/2014) používá označení „bílý kůň“ jako pojem, který se vžil jako označení pro osobu, která se za finanční odměnu nechala ve prospěch jiné osoby zjednat k roli, ve které svou totožnost a své jméno propůjčí k převzetí práv a povinností, jež ve skutečnosti nechce autenticky vykonávat (zejména k fiktivnímu vykonávání funkcí statutárních orgánů obchodních společností), resp. je vědomě vykonává v roli dobrovolné loutky („slepého“ podepisovače předkládaných listin).

Podle názoru odvolacího soudu skutkové zjištění soudu prvního stupně, že žalobce v žalovaném období byl zaměstnán v pracovním poměru u dlužníka a že vykonával práci vedoucího řidičů (případně „nárazově“ zastupoval řidiče při výpadku některého z nich) a obchodního zástupce, má oporu v provedeném dokazování. Soud prvního stupně v tomto směru správně vyhodnotil provedené důkazy, a to v souladu s ust. § 132 o.s.ř. jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, přihlédl přitom ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, kdy jeho úvahy při hodnocení provedených důkazů odpovídají zásadám logického myšlení. Odvolací soud neshledal nic, co by v tomto směru soudu prvního stupně vytkl. Z provedených důkazů nelze v žádném případě učinit závěr, že Petra B. byla toliko loutkou, kterou ovládal žalobce, případně ostatní členové její rodiny, tj. že funkci jednatelky vykonávala fiktivně a že ve skutečnosti tuto funkci zastával žalobce. Zmiňovaný druh práce potvrdili nejen svědci D., M., W., B., J. (dříve U.) a Š., nýbrž rovněž svědkyně O., která dále uvedla, že jako účetní projednávala vše s Petrou B., že žalobce jí žádné pokyny nedával a že přístup k finančním prostředkům firmy měla pouze ona a jednatelka Petra B. Výpověď Petry B. soud prvního stupně důvodně hodnotil jako nevěrohodnou, kdy je třeba poukázat zejména na podstatné vnitřní rozpory v jejích výpovědích. Jmenovaná na jedné straně tvrdila, že dohoda mezi ní a žalobcem byla taková, že bude-li firma prosperovat, převede na něj obchodní podíl, s tím, že do té doby bude „zaměstnán jako každý jiný zaměstnanec“ a že bude pobírat měsíční mzdu 17.000,- Kč, na straně druhé však tvrdila, že byla bílým koněm a že firmu fakticky ovládala rodina L. Představa, že Petra B. hrála pouze roli bílého koně, však nekoresponduje s tou částí její výpovědi, ve které uvedla, že si brala na sebe půjčky a že takto získané peníze vkládala do firmy. Tímto způsobem by si podle názoru odvolacího soudu osoba, která by měla hrát roli „slepého podepisovače“, logicky nepočínala. Neobstojí ani argumentace žalovaného, týkající se konkursu společnosti Krůta Ostrava s.r.o., neboť jednatelem této společnosti byli pouze Ing. Mojmír L. a Milana L., tzn. že nic nebránilo, aby se případně společníkem a jednatelem společnosti S.KR.AGRO s.r.o. stal žalobce. Skutečnost, že společnost S.KR.AGRO s.r.o. byla fakticky vlastněna a ovládána rodinou L., nepotvrdili ani svědci Ing. S. a Ing. B., kteří shodně uvedli, že jim nebylo známo, jakou pozici žalobce ve firmě zastával, nicméně zpočátku s jeho otcem a následně ním řešili „provozní záležitosti“ spojené s pronájmem, zatímco „ekonomickou a účetní stránku“ projednávali s Petrou B. Nadto je třeba poukázat na to, že žalovaný námitku, že pracovní poměr byl sjednán pouze „na oko“, uplatnil až v průběhu řízení před soudem prvního stupně, kdy v prvotním vyjádření k žalobě existenci pracovního poměru žádným způsobem nezpochybňoval a dokonce zčásti uznal nárok žalobce za měsíc červenec 2011.

K otázce rozporu mezi druhem práce „technolog“ sjednaným v pracovní smlouvě a fakticky vykonávanou pracovní činností uvádí odvolací soud následující.

Podle § 21 odst. 1 zákoníku práce nebyl-li právní úkon učiněn ve formě, kterou vyžaduje tento zákon, je neplatný, jen stanoví-li to výslovně tento zákon. Právní úkon je neplatný pro nedostatek formy také tehdy, vyžaduje-li to dohoda účastníků. Ustanovení věty druhé není možné použít v případě pracovní smlouvy.

Z důvodu, že pracovněprávní úkon nebyl učiněn písemně, ačkoliv to vyžaduje zákoník práce, je pracovněprávní úkon neplatný, jen jestliže to zákoník práce výslovně stanoví; v zákoně se uvedený požadavek zpravidla vyjadřuje dikcí „jinak je neplatný“. Uvedené znamená, že např. nedodržení písemné formy při uzavření pracovní smlouvy a dohody o změně pracovní smlouvy nemá za následek neplatnost těchto pracovněprávních úkonů, neboť § 34 odst. 3 a § 40 odst. 1 zákoníku práce pro ně sice vyžadují písemnou formu, s jejím nedostatkem však výslovně neplatnost právního úkonu nespojují. Z výše uvedeného vyplývá, že ke změně druhu práce sjednaného v pracovní smlouvě může dojít i ústně či konkludentně, a to např. tak, že zaměstnanec vykonává s vědomím zaměstnavatele po delší dobu jiný druh práce, než který byl sjednán v pracovní smlouvě.

V daném případě lze s ohledem na provedené dokazování učinit závěr, že minimálně konkludentně došlo ke změně sjednaného druhu práce z práce technologa na práci obchodního zástupce a vedoucího řidičů, neboť žalobce tuto práci s vědomím jednatelky Petry B. dlouhodobě vykonával. Právní úprava přitom umožňuje, aby druh práce byl sjednán tak, že bude uvedeno „kumulativně“ více druhů práce. V této části tedy odvolací soud korigoval závěry soudu prvního stupně, což ovšem nemělo vliv na věcnou správnost napadeného rozhodnutí.

Protože součástí procesní obrany žalovaného byla námitka, že žalobci byla mzda s výjimkou měsíce července 2011 uhrazena, bylo povinností žalovaného označit důkazy k prokázání tohoto tvrzení. Odvolací soud souhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že žalovaný toto důkazní břemeno neunesl. Soud prvního stupně zcela správně vyhodnotil provedené důkazy, a to v souladu s ust. § 132 o.s.ř. jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, přihlédl přitom ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, kdy jeho úvahy při hodnocení provedených důkazů odpovídají zásadám logického myšlení. Odvolací soud pro stručnost v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Závěry okresního soudu ohledně neunesení důkazního břemene se neopírají primárně o vyjádření svědkyně O., že si (pouze) „myslí“, že žalobci byla mzda za rok 2010 vyplacena. Tento argument by sám o sobě nepochybně nepostačoval, ovšem jednalo se toliko o dílčí (z celkového pohledu nepodstatnou) úvahu soudu prvního stupně, která jinak jako celek ob stojí. Soud prvního stupně se přílehavým způsobem vypořádal rovněž s tím, proč nelze skutkové zjištění o uhrazení mzdy žalobci za sporné období vystavět na argumentaci, že žalobce by rok a půl bez vyplacení mzdy nepracoval a že ostatním zaměstnancům byla mzda vyplácena. Stejně tak zdůvodnil, proč považoval za nepravděpodobné, že by žalobce v době, kdy disponoval částí účetnictví dlužníka, z něj „vybral“ veškeré listiny svědčící o tom, že v rozhodném období obdržel mzdu.

Soud prvního stupně sice v odůvodnění neuvedl, z jakého důvodu neprovedl žalovaným označený důkaz, aby žalobci bylo uloženo předložit doklady o tom, že mu byla vyplacena mzda od uzavření pracovní smlouvy do začátku žalovaného období, nicméně toto pochybení nemá za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé, neboť podle názoru odvolacího soudu tento důkaz není pro posouzení projednávané věci

podstatný. Žalobce od počátku řízení tvrdil, že až do konce roku 2009 mu mzda byla řádně zasílána na jeho účet u banky, a to v souladu s ujednáním obsaženým v pracovní smlouvě (viz vyjádření žalobce ze dne 21.5.2013). Žalovaný toto tvrzení žalobce po celou dobu řízení nezpochybňoval a zmiňovaný důkaz označil až u posledního jednání před okresním soudem dne 25.10.2016, aniž by specifikoval, jakým význam má tento důkaz pro posouzení projednávané věci. Podle názoru odvolacího soudu tento důkaz k prokázání rozhodných skutečností nesměřuje.

Odvolací soud nepřihlížel k důkazům označeným žalovaným v průběhu odvolacího řízení, tj. složce označené jako „Mzdy 2009 a 2010“, výsledkem svědků Tomáše B., Davida B. a René B., opětovným výsledkem Petry B. a svědkyně O., protože se nejedná o žádnou z výjimek uvedených v § 205a o.s.ř. Jinak řečeno, žalovaný tyto důkazy uplatnil v rozporu se zásadou neúplné apelace, kterou je ovládáno odvolací řízení. Žalovaný přípustnost těchto důkazů odůvodňoval tím, že jimi má být podpořena věrohodnost výpovědí Petry B. a Sylvie O. Podle § 205a písm. c) o.s.ř. jsou přípustné toliko důkazy, jimiž má být zpochybněna věrohodnost důkazních prostředků, na nichž spočívá rozhodnutí soudu prvního stupně. Takovou povahu žalovaným navrhované důkazy nepochybně nemají.

Vzhledem k výše uvedenému byl rozsudek soudu prvního stupně shledán ve výroku II. ve věci samé jako věcně správný a jako takový byl v souladu s ustanovením § 219 o.s.ř. potvrzen.

Důvodným odvolací soud shledal zčásti toliko odvolání proti výroku III. o náhradě nákladů řízení, a to poněkud z jiných než žalovaným uplatněných důvodů. Odvolací námitka žalovaného, že žalobci byla nesprávně přiznána náhrada za ztrátu času a odměna za úkony, které učinila obecná zmocněnkyně JUDr. Michaela S., není důvodná. Z písemného vyúčtování náhrady nákladů řízení (čl. 329 spisu) vyplývá, že žalobce požadoval toliko náhradu odměny za ty úkony právní služby, které učinil jeho předcházející zástupce, a to advokát JUDr. Milan Staněk. Obdobně je tomu i v případě účtované náhrady za ztrátu času. Bylo vyúčtováno celkem 16 úkonů právní služby, odvolací soud ovšem dospěl k závěru, že ve dvou případech se nejedná o účelné vynaložené náklady, a to jednak u písemného podání ze dne 13.8.2014, jehož obsahem je toliko sdělení, že žalobce předkládá soudu jako důkaz dvě rozhodnutí soudů v jiných věcech (rozsudek Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 4.2.2014, sp. zn. 7 C 300/2013 a usnesení Okresního soudu v Opavě ze dne 29.5.2012, sp. zn. 9 C 96/2010), a to za účelem zpochybnění věrohodnosti Petry B., a jednak v případě sepisu doplnění odvolání ze dne 5.1.2015, neboť současně byla účtována odměna za sepis tzv. blanketního odvolání ze dne 29.12.2014.

V původním řízení před soudem prvního stupně vznikly žalobci účelně vynaložené náklady řízení celkem ve výši 122.518,- Kč, které spočívají v odměně za 8 úkonů právní služby (za převzetí a přípravu zastupování, za sepis žaloby, sepis repliky ze dne 21.5.2013, účast u jednání ve dnech 17.10.2013, 11.2.2014 a 5.6.2014, sepis vyjádření ze dne 6.11.2014 a účast u jednání dne 18.11.2014) po 9.380,- Kč podle § 7, § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, 8 režijních paušálech po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 citované

vyhlášky, náhradě za ztrátu času v rozsahu 10 půlhodin ke každému jednání, tzn. 40 půlhodin po 100,- Kč podle § 14 citované vyhlášky, a v jízdném ve výši 8.030,- Kč [1. cesta: osobní motorové vozidlo o průměrné spotřebě 8,3 l nafty na 100 km, cena paliva 36,50 Kč/l, sazba základní náhrady za 1 km jízdy 3,60 Kč, ujetu 328 km – 2.198,- Kč, 2. cesta: osobní motorové vozidlo o průměrné spotřebě 8,3 l nafty na 100 km, cena paliva 36,- Kč/l, sazba základní náhrady za 1 km jízdy 3,70 Kč, ujetu 328 km – 2.165,- Kč, 3. a 4. cesta: osobní motorové vozidlo o průměrné spotřebě 5,1 l benzínu Natural 95 na 100 km, cena paliva 35,70 Kč/l, sazba základní náhrady za 1 km jízdy 3,70 Kč, ujetu 2 x 328 km – 3.667,- Kč], tj. celkem 89.470,- Kč. Tuto částku je třeba podle § 137 odst. 3 písm. a) o.s.ř. zvýšit o náhradu za 21% daň z přidané hodnoty ve výši 18.788,- Kč, neboť tehdejší zástupce žalobce JUDr. Milan Staněk je plátcem daně z přidané hodnoty. Náklady řízení žalobce dále spočívaly v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 14.460,- Kč.

V předcházejícím odvolacím řízení vznikly žalobci účelně vynaložené náklady řízení ve výši 35.984,- Kč, které představují odměnu za dva úkony právní služby (sepsání odvolání a písemné repliky ze dne 27.4.2015) po 9.340,- Kč podle § 7, § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. d) a k) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a dva režijní paušály po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, tj. celkem 19.280,- Kč. Tuto částku je třeba opět zvýšit o náhradu za 21% daň z přidané hodnoty ve výši 4.049,- Kč. Náklady řízení žalobce dále spočívaly v zaplaceném soudním poplatku za odvolání ve výši 12.655,- Kč.

V dalším řízení před soudem prvního stupně vznikly žalobci účelně vynaložené náklady řízení celkem ve výši 54.554,- Kč, které spočívají v odměně za 4 úkony právní služby (2 x za účast u jednání dne 13.10.2015, za seps vyjádření ze dne 27.10.2015 a za účast u jednání dne 15.12.2015) po 9.340,- Kč podle § 7, § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, 4 režijních paušálech po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, náhradě za ztrátu času v rozsahu 10 půlhodin ke každému jednání, tzn. 20 půlhodin po 100,- Kč podle § 14 citované vyhlášky, a v jízdném ve výši 4.526,- Kč [osobní motorové vozidlo o průměrné spotřebě 8,3 l nafty na 100 km, cena paliva 36,10 Kč/l, sazba základní náhrady za 1 km jízdy 3,70 Kč, ujetu 2 x 328 km], tj. celkem 45.086,- Kč. Tuto částku je třeba opět zvýšit o náhradu za 21% daň z přidané hodnoty ve výši 9.468,- Kč.

Odvolací soud proto podle § 220 o.s.ř. změnil rozsudek soudu prvního stupně v odstavci III. výroku tak, že žalovaného zavázal zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 213.056,- Kč. Odvolací soud nestanovil lhůtu k plnění, neboť podle § 203 odst. 5 insolvenčního zákona určí lhůtu k uspokojení přisouzené pohledávky a jejího příslušenství svým rozhodnutím insolvenční soud; současně rozhodne, která část majetkové podstaty může být použita k uspokojení. Učiní tak jen na návrh oprávněné osoby nebo osoby s dispozičními oprávněními.

Rozhodnutí o náhradě nákladů odvolacího řízení je odůvodněno ust. § 224 odst. 1 za použití § 142 odst. 1 o.s.ř. Procesně úspěšný žalobce se výslovně vzdal práva na náhradu nákladů odvolacího řízení, proto odvolací soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí je možno podat dovolání, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak, a to ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Okresního soudu v Ostravě.

V Ostravě dne 4. dubna 2017

Za správnost vyhotovení:
Eva Fussová

JUDr. Otakar Pochmon v.r.
předseda senátu